

Arrest

**nr. 113 719 van 13 november 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 juli 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. BENOIT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende via een op 28 juni 2013 gedateerd schrijven een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 17 juli 2013 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot

verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 18 juli 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.06.2013 werd ingediend door :

[R.S.] [...]

voorheen gekend als: [B.S.] [...]

+ meerderjarige dochter [I.J.]

voorheen gekend als: [B.J.] [...]

+ minderjarige kinderen [I.K.] [...]

Voorheen gekend als [B.K.] [...]

[I.S.] [...]

voorheen gekend als [B.S.] [...]

en [B.S.] [...]

allen van nationaliteit: Servië

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg een eerste keer op 07.10.1999 asiel in België aan. Dit deed ze onder een andere identiteit, nl. [B.S.]. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 08.11.2011 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleef geruime tijd illegaal in België. Op 10.03.2004 vroeg ze in Duitsland asiel aan. De Duitse autoriteiten vroegen op 24.05.2004 een overname aan België. België gaf zijn akkoord op 22.09.2004 en betrokkene werd teruggebracht op 23.11.2004.

Betrokkene vroeg dan op 28.02.2005 opnieuw asiel in België aan. Dit deed ze dan onder haar echte identiteit, nl. [R.S.]. Deze asielaanvraag werd op 17.03.2005 afgesloten met een beslissing 'weigering in behandeling nemen' door de Dienst Vreemdelingenzaken. Uitstel tot het verlaten van het grondgebied werd toegekend tot 31.05.2005. Daarna diende ze gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, doch verkoos dit niet te doen en verbleef tot de dag van haar derde asielaanvraag, namelijk 22.05.2013, illegaal in België. Deze asielaanvraag werd op 11.06.2013 afgesloten met een beslissing 'niet in overwegingname' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Betrokkene heeft de Belgische autoriteiten trachten te misleiden door het indienen van een eerste asielaanvraag onder een valse identiteit. Uit frauduleus handelen kunnen geen rechten worden geput.

De duur van de asielprocedures - namelijk iets meer dan 2 jaar en 1 maand voor de eerste, iets minder dan 1 maand voor de tweede en iets minder dan 1 maand voor de laatste - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Het beroep ingesteld op 27.11.2001 bij de Raad van State werd op 29.04.2003 verworpen (RvS arrestnr. 118.747).

Het feit dat de behandeling van de aanvraag art 9ter enkele jaren heeft geduurd, geeft betrokkene niet de mogelijkheid om beroep te doen op gelijk welk recht van verblijf dan ook. Betrokkene werd tijdens de behandelingsperiode in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, wat een proceduredocument is dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk werd verklaard.

Het feit dat er een beroep tegen de weigeringsbeslissing zou zijn ingesteld, vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien zo'n beroep geen schorsende werking heeft.

Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien vond de scholing soms plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan opgemerkt worden dat het de moeder is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Ook het feit dat haar jongste kind hier geboren is, vormt geen buitengewone omstandigheid. Betrokkene toont niet aan waarom dit feit op zich een terugkeer zou verhinderen.

Wat betreft het feit dat er reeds heel veel personen werden geregulariseerd, dient opgemerkt te worden dat elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht wordt. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt.

Gelet op de aanvraag om machtiging tot verblijf, dd. 28.06.2013 door betrokkene ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en gezien genoemde datum binnen een termijn van zes maanden valt, volgend op de afloop dd. 11.06.2013 van haar asielprocedure, werd voor onderhavige beslissing gebruik gemaakt van de taal die voor deze asielprocedure gekozen / bepaald werd, te weten het Nederlands (Toepassing van artikel 51 / 4 § 3 van de wet van 15 december 1980)."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert gespreid over drie middelen die samen kunnen worden behandeld de schending aan van de artikelen 9bis en 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 3, 6, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van de rechten van de verdediging. Zij stelt tevens dat er sprake is van overmacht.

Zij verschaft de volgende toelichting:

"Overwegende dat DVZ de aanvraag 9 bis van concluante en haar minderjarige kinderen onontvankelijk verklaarde.

Overwegende dat vooreerst DVZ de bal volledig mislaat door te stellen dat ingevolge annulatie door de Raad van State van de Instructie van 19 juli 2009 'de criteria van de instructie niet meer van toepassing zouden zijn'.

Dat dit volstrekt in tegenstrijd is enerzijds met de draagwijdte van het vernietigingsarrest van de Raad van State en anderzijds met de houding van de Belgische Overheid, de Ministers en staatssecretarissen belast met vreemdelingenzaken die bij herhaling gesteld hebben dat de criteria van de instructie van toepassing zouden blijven, ondanks de vernietiging.

Dat de motivering desbetreffende dan ook manifest onjuist is en bovendien[n] het gelijkheidsbeginsel schendt.

Dat alleen al om die reden de bestreden beslissing dient geannuleerd te worden.

Dat verder ook wat betreft de appreciatie van de aangehaalde elementen als buitengewone omstandigheden manifest onredelijk is.

Dat dit een manifest onredelijke beslissing is, dat de RVV inzake over een marginale toetsing beschikt van de appreciatiebevoegdheid van DVZ.

Overwegende dat DVZ de situatie van verzoekster en haar kinderen niet correct inschatte.

Overwegende dat indien het juist is dat verzoekster bij haar eerste asielaanvraag in 1999 een valse identiteit gebruikte, het vaststaand is dat zij sindsdien voor deze valsheid uitkwam en dat deze haar niet belet heeft een tweede asielaanvraag in te dienen, noch dat deze belet heeft dat een aanvraag 9 ter ontvankelijk werd verklaard.

Dat indien het zo is dat uit frauduleus handelen geen rechten kunnen worden geput, de facto verzoekster en haar kinderen bijna 14 jaar in België verblijven.

Dat verzoekster wél rechten kan putten uit de lange duur van dit verblijf, te meer nu gedurende lange jaren, deze van afwikkeling van de 9ter aanvraag, dit verblijf volkomen legaal was.(aanvraag 2007, ontvankelijk 18/11/2008, ongegrond op 11/12/2012 hetzij na meer dan 4 jaar), waarbij het beroep ingediend tegen deze beslissing nog hangende zou zijn.

Dat verzoekster meent dat dan ook ten onrechte geïmpliceerd wordt dat zij uit de duur van haar verblijf geen rechten zou mogen trekken.

Dat zij integendeel meent dat de lange duur van haar verblijf waaronder enerzijds een legaal verblijf tijdens de verschil[l]jende asielprocedures (7/10/1999-27/11/2002 = meer dan 3 jaar procedure!) + enkele maanden voor de 2de en 3de asielprocedure + het legaal verblijf gedurende de behandeling van de 9 ter aanvraag (van 18/11/2008 tot 11/12/2012, hetzij ook 4 Jaar) op zichzelf een buitengewone omstandigheid is, rekening houdend met het feit dat al die tijd de minderjarige kinderen hier naar school gingen.

Dat het vanzelfsprekend niet is omdat de instructie van 2009 vernietigd werd, dat de lange duur van hun verblijf, waaronder een legaal verblijf van meer dan 4 jaar, geen bijzondere omstandigheid zou uitmaken.

Dat immers de lange duur door tegenpartij zelf herhaaldelijk als buitengewone omstandigheid aanvaard werd.

Dat ook de appreciatie betreffende de mogelijkheid van scholing van de 4 kinderen in het land van herkomst manifest onredelijk is en geen rekening houdt met het feit dat deze kinderen, de jongste is zelfs hier geboren, volledig van hun land van herkomst vervreemd zijn.

Dat concludante er thans alleen voor staat met 4 kinderen.

Dat zij allen ontegenzeggelijk van Roma-origine zijn.

Dat zij bovendien afkomstig zijn van Kosovo.

Dat de kinderen, gelet op de lange duur van de verschillende procedures, Servië niet kennen, de Servische taal nauwelijks spreken.

Dat gelet op hun origine zij er zeker van zijn dat zij gediscrimineerd zullen worden bij eventuele terugkeer naar Servië.

Overwegende tenslotte dat DVZ geen standpunt inneemt over de invloed van het overlijden van de oudste zoon door de hand van zijn vader, die thans opgesloten zit in de Belgische gevangenissen, zelfs niet onderzocht, terwijl daardoor de problemen van uitsluiting in hun land van herkomst nog groter zullen worden.

Dat minstens gesteld dient te worden dat door de weigering tot regularisatie dit gezin uiteen zal gerukt worden, dat het immers illusoir is dat verzoekster en/of de kinderen nog contact zullen kunnen onderhouden met hun echtgenoot en vader, die een lange gevangenisstraf (onderzoek naar moord/doodslag hangende) riskeert.

Dat de motivering, DVZ al deze aspecten niet, minstens niet voldoende in overweging neemt.

Dat hetzelfde geldt voor het argument dat verzoekster en de kinderen de strafprocedure wensen te volgen, daar belang bij hebben; dat eerste verzoekster ten andere recentelijk nog ondervraagd werd door de verbalisanten belast met het onderzoek naar de doodslag/moord.

Dat verzoekster meent dat in die omstandigheden de bijzonder korte en manifest onjuiste motivering van de DVZ gelijkgesteld dient te worden aan een afwezigheid van motivering, minstens aan een manifest onredelijke motivering.

Dat de Raad van Vreemdelingenbetwistingen een manifest onredelijke beslissing genomen op grond van een foutieve feitelijke appreciatie vermag teniet te doen.

[...]

Overwegende dat verzoekster meent dat de DVZ ten onrechte stelt dat het beroep ingesteld door concludante inzake de weigeringsbeslissing 9 ter geen buitengewone omstandigheid uitmaakt aangezien dit beroep niet schorsend werkt.

Dat het feit dat het beroep niet schorsend werkt, niet verhindert dat een hangende procedure voor de RVV als buitengewone omstandigheid kan en dient aangemerkt te worden.

Dat immers het recht op een eerlijk proces en op werkelijke rechtsmiddelen impliceert dat verzoekende partijen het recht hebben een proces; ook als het geen schorsende werking heeft te volvoeren.

Dat de enige manier om een proces betreffende beslissingen 9 bis en 9 ter te volvoeren de voortdurende aanwezigheid op het Belgisch grondgebied vereist. Dat immers bij vertrek een afwezigheid van belang d'office vastgesteld wordt.

Dat verzoekende partij in dit verband kan verwijzen naar het arrest I'ERABLIERE v.BELGIUM van 24/2/2009 en de nota van Peter DE SMEDT in dat verband in LegalWorld dd.9/4/2009) die het volgende stelt :

“Door zijn aard zelf vereist het recht op toegang tot de rechter nadere regelgeving. Het recht is volgens rechtspraak van het EHRM niet absoluut. Het is aan de nationale staten om het te regelen, en zij behouden een ruime beoordelingsmarge. De beperkingen mogen echter niet zo groot zijn dat het recht op toegang tot de rechter wordt aangetast. Daarom geldt volgens vaststaande rechtspraak van het Hof dat de beperkingen enkel verenigbaar zijn met art. 6 EVRM als ze een wettig doel nastreven, zoals het waarborgen van de goede werking van het gerecht en de rechtszekerheid, en als er een redelijk verband bestaat tussen de beperkende regeling en het nagestreefde doel (Edificacions March Gallego v Spanje 19 februari 1998) De rechtspraak van de Raad van State in de zaak I'Erablière werden door het Hof aan die uitgangspunten getoetst en het verdict was voor weinig interpretatie vatbaar : de Raad heeft door zijn uitgesproken formalisme, het recht op toegang tot de rechter van de milieuvereniging geschonden”.

Overwegende dat door te stellen dat de hangende procedures geen buitengewone omstandigheid uitmaken, louter omdat zij niet schorsend zouden zijn, derhalve duidelijk een beperking van de toegang van de rechtszoekende tot de rechter uitmaakt, die niet geoorloofd is, dat minstens moet vastgesteld worden dat DVZ bij het nemen van de bestreden beslissing geen afweging maakte van de belangen van enerzijds de openbare orde en anderzijds de betrokkenen.

Dat de Conventie van Genève misken[d] wordt door de bestreden beslissing.

Dat de Conventie een hogere rechtsregel is met directe werking.

Overwegende dat in casu niet kan tegengesproken worden dat verzoekster en haar kinderen gelet op hun origine niet dezelfde rechten zullen hebben in hun land van herkomst en dat hen discriminatie te wachten staat.

Dat zij de facto geen beroep kunnen doen op rechtsbescherming van hun lokale overheden.

Dat de mensonterende behandeling die hen te wachten staat een schending uitmaakt van art. 3 EVRM.

[...]

Overwegende dat DVZ niet onwetend is noch minstens kon zijn van het feit dat ook de echtgenoot van verzoekster in België verblijft en dat hij thans aangehouden is.

Overwegende dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met het feit dat ondanks deze aanhouding de echtgenoot en vader van verzoekende partijen steeds deel uitmaakt van het gezin en dat het gezin het recht heeft op het onderhouden van deze relaties.

Dat het recht op gezins- en familieleven dan ook geschonden wordt door de bestreden beslissing.”

3.2.1. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht moet in casu worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekster beschikt over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekster betoogt dat zij initieel in het Rijk verbleef onder een valse identiteit, doch dat zij na verloop van tijd haar ware identiteit meedeelde en dat zij de afgelopen veertien jaar verscheidene procedures instelde om tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten, waardoor zij gedurende bepaalde periodes niet op onwettige wijze in het Rijk verbleef. Zij toont met deze uiteenzetting evenwel niet aan dat verweerder een kennelijke appreciatiefout heeft gemaakt door het ingeroepen langdurig verblijf niet te beschouwen als een buitengewone omstandigheid. De stelling van verweerder dat de door verzoekster aangevoerde verblijfstermijn niet als een buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan worden weerhouden is bovendien in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

In de mate dat verzoekster aangeeft dat het loutere gegeven dat de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) door de Raad van State werd vernietigd geen reden vormt om haar langdurig verblijf niet als een buitengewone omstandigheid te aanvaarden moet worden geduid dat verzoekster uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Verweerder heeft niet gesteld dat hij de verblijfstermijn waarnaar verzoekster verwees niet aanvaardt als een buitengewone omstandigheid omdat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd. Hij heeft slechts gesteld dat waar verzoekster verwijst naar de criteria die zijn vermeld in deze instructie deze verwijzing niet nuttig is aangezien deze criteria niet langer kunnen worden toegepast daar de Raad van State deze instructie vernietigde. Verzoeksters stelling dat bepaalde ministers en staatssecretarissen zouden hebben verklaard dat verder toepassing zou worden gemaakt van wat is bepaald in de instructie van 19 juli 2009 laat niet toe te concluderen dat enige appreciatiefout werd gemaakt. In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te veronderstellen dient verweerder immers de wet en de rechterlijke beslissingen te laten primeren op verklaringen die in het verleden werden afgelegd door ministers of staatssecretarissen. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012 uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verweerder krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Er kan derhalve geen discussie bestaan omtrent *“de draagwijdte van het vernietigingsarrest van de Raad van State”*. Verweerder heeft daarnaast duidelijk gemotiveerd dat verzoekster steeds wist dat haar slechts een verblijf werd toegestaan in het kader van de verschillende procedures die zij instelde en waarbij zij er niet voor terugschrok om een valse identiteit

te gebruiken, dat zij een tijdlang illegaal in België verbleef, dat zij in de door haar aangegeven periode ook in andere landen werd aangetroffen en dat hij om die redenen oordeelde dat het aangevoerde langdurig verblijf niet kon worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeksters bewering dat verweerder in andere gevallen een langdurig verblijf van een vreemdeling in het Rijk wel heeft aanvaard als een reden om te stellen dat het voor deze vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk was om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert tevens niet dat in haar geval, gelet op de gegevens eigen aan het dossier die verweerder heeft toegelicht in de bestreden beslissing, deze termijn ook als een buitengewone omstandigheid moet worden aanvaard en dat het gelijkheidsbeginsel werd miskend.

In zoverre verzoekster stelt dat verweerder het feit dat zij een alleenstaande moeder van Roma-origine is met vier kinderen die Servië niet kennen, dat zij initieel afkomstig is uit Kosovo en dat zij vreest te zullen worden gediscrimineerd in het land waarvan zij de nationaliteit heeft kan slechts worden gesteld dat verzoekster deze gegevens niet uitdrukkelijk heeft aangebracht als buitengewone omstandigheden en op verweerder slechts de verplichting rust om, in het raam van het ontvankelijkheidsonderzoek van een aanvraag om machtiging tot verblijf, de gegevens die de aanvrager zelf uitdrukkelijk als buitengewone omstandigheden kwalificeerde te beoordelen. Om dezelfde reden diende verweerder het feit dat verzoeksters oudste zoon door zijn vader om het leven werd gebracht, deze laatste in de gevangenis werd opgesloten en dat zij de strafprocedure wenst te volgen niet bij het ontvankelijkheidsonderzoek te betrekken. Verzoekster zet daarenboven niet uiteen waarom zij meent dat het feit dat één van haar kinderen is overleden, dat de man met wie zij aangaf geen gezin meer te vormen in de gevangenis werd opgesloten en het gegeven dat zij een rechtszaak wenst te volgen haar zouden verhinderen om een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in te dienen overeenkomstig de in artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziene reguliere procedure.

Verzoekster geeft daarnaast aan niet akkoord te gaan met het standpunt van verweerder dat een beroepsprocedure tegen een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend geen schorsende werking heeft en dus geen buitengewone omstandigheid zoals bedoeld in artikel 9bis van dezelfde wet kan uitmaken. De Raad kan slechts vaststellen dat het feit dat verzoekster een beroep zou hebben ingesteld tegen de afwijzing van een aanvraag om op medische gronden tot een verblijf te worden toegelaten niet inhoudt dat verzoekster tot een verblijf is gemachtigd in afwachting van de behandeling van dit beroep en dat dit beroep op zich een hinderpaal zou vormen om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Ook de toelichting dat een vertrek uit het Rijk om een verblijfsmachtiging in het buitenland aan te vragen tot gevolg kan hebben dat zij haar belang verliest bij een beroepsprocedure bij de Raad laat niet toe te concluderen dat het hierdoor zeer moeilijk om niet te zeggen onmogelijk is voor verzoekster om een machtigingsaanvraag in te dienen via de reguliere procedure. De loutere vaststelling dat verzoekster zelf prioriteiten zal dienen te stellen of keuzes zal dienen te maken omtrent de wijze waarop zij een verblijfsmachtiging wenst te verkrijgen en het feit dat een bepaalde keuze tot gevolg heeft dat zij andere mogelijkheden hypothekeert is niet van dien aard dat kan worden besloten dat er buitengewone omstandigheden zoals bedoeld in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bestaan of dat er sprake is van “overmacht”.

Bovendien moet worden gesteld dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij enig beroep tegen een beslissing waarbij haar een verblijfsmachtiging om medische redenen werd geweigerd heeft ingesteld, zodat zelfs niet blijkt dat zij enig belang heeft bij haar grief.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

3.2.3. Gezien voorgaande vaststellingen kan ook geen schending van het gelijkheidsbeginsel of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

3.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding wordt aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.2.6. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Er blijkt niet dat verweerder niet in overeenstemming met de geldende wettelijke bepalingen die verzoekster bekend waren optrad en in zoverre verzoekster verwijst naar de instructie van 19 juli 2009 kan zij niet voorhouden dat zij niet op de hoogte was van de vernietiging van deze instructie door de Raad van State, aangezien zij dit uitdrukkelijk vermeldt in haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Zij behoorde dus te weten, te meer omdat zij werd bijgestaan door een advocaat, dat zij aan deze instructie geen rechten kon ontleen.

Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.7. Verzoekster toont door voor te houden dat zij vreest in Servië onderworpen te worden aan een mensonterende behandeling en door ongestaafd te stellen dat zij in het land waarvan zij de nationaliteit heeft geen beroep zal kunnen doen op de rechtsbescherming van de lokale overheden niet aan dat verweerder door het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM heeft geschonden. Verzoekster lijkt trouwens uit het oog te verliezen dat verweerder heeft gemotiveerd dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing besliste om verzoeksters asielaanvraag niet in overweging te nemen, wat betekent dat hij van oordeel was dat zij niet aantoonde dat zij nood had aan een beschermingsstatus en dat geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt. Er dient ten overvloede op te worden gewezen dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is die op het punt staat te worden uitgevoerd, zodat zelfs niet blijkt dat actueel nuttig naar artikel 3 van het EVRM kan worden verwezen (RvS 15 mei 2013, nr. 9655 (c)).

3.2.8. De Raad dient er ook op te wijzen dat beslissingen over de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen niet vallen onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (EHRM 5 oktober 2000, nr. 39 652/98, Maaouia/Frankrijk; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, Antwerpen Intersentia 2004, vol. I, 409) zodat deze bepaling niet dienstig kan worden aangevoerd.

3.2.9. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM zet verzoekster uiteen dat haar “*echtgenoot*” in een Belgische gevangenis is opgesloten en dat zij en haar gezinsleden het recht hebben met deze man verdere relaties te onderhouden. Er dient echter te worden gesteld dat geenszins blijkt dat verzoekster nog een relatie heeft die als voldoende hecht kan worden beschouwd om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen met de man die de vader is van haar kinderen en die één van deze kinderen heeft gedood. Artikel 8 van het EVRM houdt ook geen recht op verblijf in voor vreemdelingen van wie een verwant of kennis in België is opgesloten. Een schending van deze verdragsbepaling kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

3.2.10. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november

2007, nr. 177.451). Verzoekster voert weliswaar de schending aan van de artikelen 3, 6 en 8 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat verzoekster geen schending van deze verdragsbepalingen aannemelijk maakt.

Zoals reeds gesteld bij de bespreking van de voorgaande onderdelen van het middel heeft de bestreden beslissing ook niet tot gevolg dat verzoekster enig rechtsmiddel wordt ontzegd of haar de mogelijkheid wordt ontnomen om enige procedure verder te zetten indien zij daarvoor zelf opteert.

3.2.11. De rechten van verdediging waarop verzoekster zich beroept zijn voorts in administratief-rechtelijke zaken enkel van toepassing op tuchtzaken, doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

De aangevoerde middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien november tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK